

prof. univ. dr. GH. I.

IONIȚĂ

De la revoluția populară spre culmile însorite ale societății socialiste multilaterale dezvoltate și înalțării spre comunism

În Cuvîntarea rostită la adunarea festivă din Capitală cu prilejul împlinirii a 35 de ani de la revoluția de eliberare socială și națională antifascistă și antiimperialistă, tovarășul Nicolae Ceaușescu a spus: „Mărețea epopee a insurecției de acum trei decenii și jumătate a fost rezultatul voinței întregului nostru popor, al acțiunii revoluționare a eroicii noastre clase muncitoare, a maselor largi populare, al unirii într-un front larg a tuturor forțelor antifasciste, democratice, patriotice. Partidul Comunist Român — dînd dovadă de o înaltă responsabilitate revoluționară — a fost organizatorul luptei împotriva regimului burghez-moșieresc, a dictaturii militare-fasciste și a războiului, pentru libertatea și independența patriei, pentru participarea poporului român la zdrobirea Germaniei naziste și transformarea revoluționară a societății românești“.

Revoluția de eliberare socială și națională antifascistă și antiimperialistă din August 1944 a marcat începutul revoluției populare, care a inaugurat o nouă etapă în viața României. Din mișcarea antifascistă și de eliberare națională s-a dezvoltat o puternică luptă revoluționară de masă pentru înfăptuirea unor profunde transformări în viața politică, economică și socială a țării.

Bucureștii s-au dovedit și în această etapă centrul pivot al acțiunii ce s-a desfășurat cu deosebită vigoare pe întreaga suprafață a țării. Reorganizată și întărită imediat după victoria insurecției din August 1944, organizația P.C.R. a Capitalei — corespunzător condițiilor de legalitate și sarcinilor mari care îi reveneau — și-a axat activitatea pe cuprinderea și rezolvarea tuturor problemelor care stăteau în acele momente în fața țării și a întregii noastre națiuni. Au fost reorganizate organizațiile de partid din întreprinderi, instituții de stat și din alte unități; au fost create numeroase organizații noi, numărul membrilor de partid din Capitală ajungînd în 1 septembrie 1945 la cifra de 64.616, în ciuda încercărilor partidelor politice burgheze de a împiedica orientarea oamenilor muncii spre P.C.R. În organizația de partid a Capitalei au intrat în primul rînd muncitori, asigurîndu-i un puternic nucleu proletar, oameni ai muncii care în anii ilegalității au activat în organizațiile obștești revoluționare, intelectuali înaintați.

Munca politică a organizației comuniste a Capitalei a luat o mare extindere. Cadre de partid avînd sarcini de răspundere la nivelul Capitalei

au desfășurat o intensă muncă de explicare în masele largi a poziției P.C.R. față de evenimentele interne și externe și față de problemele ce stăteau la ordinea zilei.

Pe lângă ziarul „România Liberă”, care se edita din 1943, a început să apară în condiții legale, la 21 septembrie 1944, ziarul „Scinteia”, organul de presă al C.C. al P.C.R., ambele tipărite în Capitală și reflectând în spații largi problemele majore ale vieții economice și social-politice a Bucureștilor.

Schimbări importante s-au petrecut și în viața Partidului Social Democrat, în rândurile sale intrând un număr sporit de muncitori, cadre didactice, funcționari și numeroase elemente din categoriile mijlocii ale populației.

Cele două partide muncitorești — P.C.R. și P.S.D. — au acordat o atenție din ce în ce mai mare consultării reciproce, colaborării pentru inițierea și organizarea unor mari acțiuni de masă.

Concomitent, în toate întreprinderile Capitalei s-a desfășurat o amplă muncă de constituire a comitetelor de fabrică, s-a înviorat și a crescut puternic mișcarea sindicală. La „Vulcan”, „Malaxa”, „Gaz și electricitate”, „Atelierele C.F.R.-Grivița”, în întreprinderile din industria textilă și de pielărie, la S.T.B. ș.a.m.d., la începutul lunii septembrie 1944, erau deja constituite puternice organizații sindicale, funcționau comitete de fabrică corespunzătoare. Sindicatele reuneau în rândurile lor salariați fără deosebire de apartenență politică, iar comitetele de fabrică reprezentau întreaga masă a muncitorilor, tehnicienilor și funcționarilor organizații și reorganizații.

Un moment important în organizarea clasei muncitoare l-a constituit stabilirea în comun, la 1 septembrie 1944, de către delegațiile comitetelor centrale ale P.C.R. și P.S.D. a principiilor și măsurilor de organizare a salariaților în sindicate. Realizarea unității sindicale a marcat un pas înainte pe calea colaborării strânse dintre comuniști și social-democrați a contribuit la creșterea forței și capacității de luptă a clasei muncitoare.

Sub îndrumarea organizației P.C.R. a Capitalei au fost reorganizate rândurile organizației din Capitală a Uniunii Tineretului Comunist. Treptat, organizația revoluționară a tineretului a reușit să cuprindă mase importante ale tineretului muncitor și să le mobilizeze în lupta anti-hitleristă și la refacerea economiei.

Numeroși oameni din rândurile păturilor sociale mijlocii, îndeosebi intelectuali, au activat în Uniunea Patrioților și în Apărarea Patriotică, organizații cu caracter democratic, antifascist.

În lupta zilnică, organizația comunistă a Capitalei, celelalte organizații democratice de masă au militat pentru contracararea propagandei dăunătoare întreținută de organizațiile P.N.T. și P.N.L. care, în consens cu orientările conducerilor centrale ale acestor partide, se contrapuneau procesului revoluționar neîntrerupt.

Răspunzând chemărilor P.C.R., clasa muncitoare s-a situat în tot acest timp în prim-planul luptelor sociale de masă, impunând desființarea gărzilor militare rămase în întreprinderi din perioada dictaturii fasciste, scoaterea din funcții a elementelor fasciste și arestarea acestora.

Adunările, mitingurile, demonstrațiile muncitorești prin care se cerea democratizarea aparatului de stat, sprijinirea frontului antihitlerist și îmbunătățirea condițiilor de trai ale oamenilor muncii, se țineau lanț în Capitală. Într-o singură zi, de pildă, la 6 septembrie 1944, au avut loc aici întruniri a peste 2000 de muncitori din Sectorul II Negru, a circa 10.000 de cetățeni din Sectorul I Galben, a circa 20.000 de cetățeni din Sectorul III Albastru, precum și zeci de adunări muncitorești în întreprinderi. Adunarea reprezentanților Comitetelor de fabrică din industria metalurgică și chimică, ținută în ziua de 17 septembrie 1944, arăta în moțiunea adoptată: „Muncitorimea metalurgică protestează cu toată energia, cerind din partea guvernului Blocului Democratic luarea de măsuri energice și imediate prin înlăturarea din aparatul de stat și întreprinderi a tuturor rămășițelor vechiului regim de teroare din România, care constituie o rușine pentru un regim democratic...” Masele populare stăpâne pe întreprinderi, pe străzi cucereau, sub conducerea comunistilor, poziții după poziții, în aparatul de stat, determinând cursul evenimentelor din țară.

Pentru aprofundarea procesului revoluționar din țara noastră de o semnificație deosebită a fost publicarea de către P.C.R., la 25 septembrie 1944, a Proiectului de platformă propus ca bază de colaborare tuturor forțelor politice democratice din țară. Organizația comunistă a Capitalei, masele largi și-au exprimat cu căldură adeziunea la textul propus de partidul comunist.

După constituirea, la 12 octombrie 1944, a Consiliului Național al Frontului Național Democrat — largă coaliție de forțe sociale și politice care milita pentru înfăptuirea unor profunde transformări democratice, antifasciste în viața economică și politică a țării. — Capitala a devenit arena de desfășurare a unor mari manifestații populare în sprijinul coaliției realizate.

Torcente de demonstrații s-au revărsat pe străzile Bucureștilor, participanții cerind la unison instaurarea unui guvern expresie a sensurilor majore pentru care se crease Frontul Național Democrat. „Vrem guvern F.N.D.” a devenit principala lozincă ce concentra în acele momente toate atențiile.

La 8 octombrie 1944, de pildă, a avut loc în Capitală o mare întrunire și demonstrație de stradă, organizate de toate forțele ce aderaseră la platforma F.N.D. Au participat peste 100.000 de oameni. La 19 octombrie 1944, peste 60.000 de oameni au manifestat din nou pe străzile Capitalei pentru un guvern democratic.

Concomitent, în variate modalități, organizația P.C.R. a Capitalei, celelalte organizații democratice depuneau toate eforturile pentru sprijinirea și aprovizionarea frontului antihitlerist.

Amploarea luptelor de masă desfășurate în Capitală și în întreaga țară a condus, la 4 noiembrie 1944, la instaurarea unui guvern în care forțele democratice erau mai bine reprezentate decât până atunci.

Un nou suflu de masă — exprimând aprofundarea procesului revoluționar — a determinat căderea și a acestui guvern și înlocuirea lui, la 6 decembrie 1944, cu un altul în care se puneau noi speranțe pe linia soluționării corespunzătoare a problemelor majore ale timpului.

Lupta maselor continua cu intensitate. In intreprinderi, refacerea economiei și infringerea sabotajului burgheziei au devenit o parte inseparabilă a luptei pentru renașterea democratică a țării, au căpătat aspecte de un profund dramatism. Spre sfârșitul lunii noiembrie 1944 a fost organizat controlul muncitoresc asupra producției și controlul cetățenesc asupra distribuției articolelor de larg consum. Comisii speciale de muncitori numite de comitetele de întreprinderi luau parte la întocmirea planurilor de producție și controlau realizarea acestora, cu care prilej descopereau și înlăturau pe sabotari. In întreprinderile industriale principale din București ca „Malaxa”, „Vulcan”, „S.E.T.”, până in ianuarie 1945 producția a crescut in medie cu 5 la sută.

In ianuarie 1945 a fost dat publicității Programul de guvernare al Frontului Național Democrat, prilej de intensificare a luptelor de masă pentru instaurarea unui guvern real democratic. Un val de mitinguri și demonstrații s-a declanșat din nou in Capitală și in întreaga țară. La 30 ianuarie 1945, de pildă, peste 300.000 de cetățeni s-au revărsat pe străzile Capitalei pentru a demonstra pentru un guvern care să reprezinte voința maselor largi.

Reacțiunea din țară își arăta însă colții de fiecare dată. Ea se da da la acte cu totul reprobabile. O puternică înclăștare de forțe a avut loc la uzinele „Malaxa” unde elementele fasciste au încercat să dizolve Comitetul sindical ales pe baza Frontului unic muncitoresc. In cursul luptelor a fost omorât un muncitor și au fost răniți grav președintele C. G. M. și alți muncitori.

La 24 februarie 1945, muncitorii din București au zdrobit atacurile bandelor legionare care încercau să atace masele de demonstrații și să le intimideze prin acțiuni teroriste. Peste 600.000 de demonstrații au ocupat în acea zi străzile Bucureștiului.

Jandarmii adăpostiți in clădirea Ministerului de Interne și in Palatul Regal au deschis focul împotriva maselor care demonstraau pe stradă. Lungului șir de eroi și martiri al poporului nostru căzuți in lupta pentru dreptate, libertate și progres li s-au adăugat in acea zi numele lui Pușcașu Nicolae — muncitor la C.F.R., Stănescu C. Voicu — croitor, Banu Gheorghe — cizmar, Miu Mircea — tăbăcar, Dogaru Gheorghe — șofer, Halpern Iuliu — funcționar.

In focul marilor bătălii politice, economice și sociale, care s-au intensificat spre sfârșitul lunii februarie 1945, forțele democratice au reușit o biruință strălucită. Sub presiunea luptelor populare, generalul Rădescu a fost silit să demisioneze in ziua de 28 februarie 1945.

La 6 martie 1945, aproape 800.000 de cetățeni din București și împrejurimi au manifestat pe străzile orașului cu hotărârea neclintită de a impune instaurarea unui guvern real democratic. In acel moment, din însărcinarea organizației P.C.R. a Capitalei, formațiunile patriotice cu efective de mii de oameni se aflau in stare de mobilizare, așteptând ordinele de luptă.

In aceste împrejurări a intervenit in istorica zi de 6 martie 1945 instaurarea guvernului de largă concentrare democratică in care clasa muncitoare avea rolul conducător. In fruntea guvernului se afla dr. Petru Groza, înflăcărat patriot și democrat, eminent om politic și de stat.

După venirea la putere a acestui guvern, cursul revoluției a intrat într-o nouă fază, în care clasa muncitoare avea să folosească puterea de stat pentru zdrobirea definitivă a reacțiunii, pentru aplicarea și lărgirea drepturilor și libertăților cucerite, pentru desăvârșirea transformărilor economice și sociale cu caracter burghezo-democratic și pregătirea condițiilor trecerii la etapa revoluției socialiste.

Situația economică a țării era în acel timp grea; lipsurilor existente li se adăugau, cu consecințele lor nefaste, acțiunile de sabotaj ale burgheziei. Pe piață se simțea o tot mai acută lipsă de produse agroalimentare și alte produse de strictă necesitate, determinată între altele și de aflarea industriei în serviciul frontului.

În astfel de condiții, organizația P.C.R. a Capitalei, în consens cu întreaga suflare comunistă a țării, s-a străduit să dea rezolvările cuvenite complexelor probleme ce se ridicau în fața țării, a poporului nostru. Măsurile politice și organizatorice adoptate în acel timp au demonstrat capacitatea organizației de partid a Capitalei de a reflecta în linia sa politică nevoile dezvoltării sociale, marile probleme ale vremii. Aceasta a fost și una dintre aprecierile date de Conferința Națională a P.C.R. desfășurată la București în zilele de 16—31 octombrie 1945, muncii celei mai mari și mai importante organizații comuniste din țară.

Prestigiul de care se bucura Partidul Comunist Român, continua întărire a regimului democrat au înspăimântat cercurile politice burgheze reacționare și monarhice, care făceau noi eforturi pentru a crea în țară o situație de încordare. La 8 noiembrie 1945, sub pretextul unei demonstrații promonarhiste, în București și în alte orașe au ieșit în stradă bande de huligani fasciști, care s-au datat la provocări violente împotriva maselor muncitoare, au atacat secțiile unor organizații democratice și ministere.

În cursul acestor provocări, din rindul forțelor democratice au căzut în Capitală mai mulți morți printre care: Ion Hălmăgeanu, Ion Scortaru, Ion Șulea, Emilia Irsa, Ion Floruță, Constantin Beu, Isaac Mendel, Constantin Ghețu, precum și numeroși răniți.

Cercurile reacționare nu și-au putut însă finaliza planurile lor tenebroase. Ele nu au reușit să antreneze la acțiunile turbulente decât grupuri răzlețe și puțin numeroase din rindul unor categorii sociale nemulțumite, mic-burgheze, anarhice.

În apărarea regimului democratic acționa covârșitoarea majoritate a poporului — masele largi de oameni ai muncii. La chemarea F.N.D., în Capitală și în toată țara au avut loc vibrante manifestații de înfierare a provocărilor comise de reacțiune și de atașament față de politica guvernului democratic. Astfel reacțiunea a devenit tot mai izolată, iar acțiunile antiguvernamentale zdrobite.

În acest sens au evoluat lucrurile pînă în momentul în care, la 19 noiembrie 1946 viața politică a țării avea să înregistreze cu litere de aur victoria Blocului Partidelor Democratice în alegerile parlamentare, victorie istorică a poporului asupra reacțiunii. În pregătirea și desfășurarea acestor alegeri, Capitala țării a adus o consistentă contribuție. Expresie clară și categorică a voinței naționale, alegerile au confirmat că regimul democratic este opera poporului român însuși, care și-a manifestat încă

odată cu prilejul alegerilor hotărârea nestrămutată de a apăra și dezvolta marile cuceriri, de a asigura neabătut înaintarea țării pe calea democrației și progresului social.

Au urmat alte măsuri și noi momente care au contribuit la întărirea dispozițiilor revoluționare, măsuri și momente care au putut deveni realitate și ca urmare a poziției active manifestate de forțele democratice din Capitală. Avem în vedere, de pildă, traducerea în viață a „Propunerilor P.C.R. în vederea îmbunătățirii situației economice și financiare a țării” din 14 iunie 1947, reforma monetară din august 1947, etatizarea Băncii Naționale a României, crearea officilor industriale, introducerea controlului economic de stat și a planurilor de producție și altele.

În cursul acestor evenimente unitatea clasei muncitoare își dovedea rolul său covârșitor. Fără deosebire de apartenență la partide, muncitorimea Capitalei se dovedea în acele împrejurări gata oricând de acțiune, puterea exemplului său fiind binefăcătoare și pentru restul țării. De aici, din București, au pornit mari inițiative de unitate, asfaltând calea spre momentul care, în februarie 1948, avea să înscrie în istorie finalul luptei pentru unitate, realizarea partidului politic unic al clasei noastre muncitoare.

Fină atunci, la 30 decembrie 1947, instaurarea Republicii a reprezentat una dintre cele mai mari cuceriri ale poporului român pornit năvalnic spre zdrobirea reacțiunii și consolidarea puterii populare. Capitala țării a jucat și în aceste împrejurări un rol decisiv.

În piața din fața Palatului, în centrul Bucureștilor, pe străzile orașului, pretutindeni, manifestațiile pentru republică au luat caracterul unor mari sărbători populare.

Proclamarea Republicii a constituit unul dintre cele mai importante momente ale luptei oamenilor muncii, sub conducerea partidului comunist, pentru transformarea revoluționară a României, a marcat încheierea etapei strategice de desăvârșire a revoluției burghezo-democratice și trecere la etapa socialistă.

Un pas deosebit a fost înregistrat în perioada următoare în aprofundarea procesului revoluționar din țara noastră, odată cu fărâșirea partidului unic al clasei muncitoare în cadrul Congresului al VI-lea al partidului, congres ale cărui lucrări s-au desfășurat în Capitală în zilele de 21—23 februarie 1948. Delegația organizației de partid a Capitalei la congres a dat glas angajamentelor plene ale tuturor comuniștilor de a nu precupeți nici un efort pentru a înscrie în istoria anilor ce aveau să vină noi pagini de reală contribuție la opera de edificare a societății socialiste.

Aceste angajamente au prins viață odată cu bătălia pentru îndeplinirea sarcinilor ce au decurs pentru oamenii muncii din Capitală din primele planuri anuale pe anii 1949 și 1950, precum și a primului plan cincinal din istoria țării, cel pe anii 1950—1955.

A fost determinantă în sensul major al cuvîntului pentru întreaga activitate desfășurată pe acest tărîm, naționalizarea principalelor mijloace de producție intervenită în iunie 1948. Preluarea întreprinderilor de către muncitori din mâinile patronilor și acționarilor s-a transformat la Bucu-

rești — ca, de altfel, în întreaga țară — în mari manifestații sărbătorești ale clasei muncitoare, ale întregului popor. Cuvintele se dovedesc prea sărace pentru a putea exprima la nivelul realității de atunci puternicul entuziasm ce a cuprins masele.

Industrializarea socialistă a devenit cheia de boltă a întregului edificiu al socialismului pe pământul României. Noi întreprinderi au fost construite pe cuprinsul Capitalei și în întreaga țară, au fost modernizate spațiile de producție existente.

Cel de al doilea plan cincinal (1956—1960) a căpătat din partea P.C.R. — ca principal obiectiv — făurirea economiei socialiste unitare.

În cadrul Congreselor al VII-lea (1955) și al VIII-lea (1960), ale P.C.R. — ambele desfășurate la București —, la plenaryle C.C. al P.C.R., analizele întreprinse, concluziile desprinse au condus la accelerarea eforturilor oamenilor muncii din întreaga țară pentru îndeplinirea sarcinilor asumate. În tot acest timp, clasa muncitoare, oamenii muncii din Capitală s-au dovedit la înălțimea exigențelor timpului, furnizând istoriei acelor ani multiple exemple de abnegație, de eroism în opera de făurire a socialismului.

O serie de acte politice de maximă importanță au jalonat în acest interval perfecționarea în domeniul construcției de stat, organizarea politică a societății și evoluția statului. În acest plan s-au înscris: alegerea de deputați pentru Marea Adunare Națională ce înlocuia vechea Adunare a Deputaților —, eveniment consumat la 28 martie 1948, adoptarea Constituției Republicii, la 13 aprilie 1948 — prima Constituție socialistă a României și apoi perfecționarea ei în 24 septembrie 1952, crearea noulor organe locale ale puterii de stat în aprilie 1948 și efectuarea primei alegeri de deputați în sfaturile populare la 3 decembrie 1950, făurirea unor noi organisme centrale adaptate cerințelor noii societăți, adoptarea unor noi legislații ș.a.m.d. În toate aceste acte politice și-n altele asemenea lor Capitala țării a fost prezentă și a adus contribuții apreciabile la aplicarea măsurilor preconizate.

Succese mari au fost înregistrate și pe planul luptei pentru victoria ideologiei socialiste, pentru dezvoltarea învățământului și culturii.

Desigur, nu a fost vorba în tot acest timp de un marș triumfal, au trebuit permanent învinse multe greutăți, depășite multe obstacole, au existat și lipsuri și greșeli. Partidul Comunist Român s-a dovedit însă pe deplin capabil să soluționeze din mers problemele dificile ivite fără a se afecta hotărâtor mersul spre înainte. După cum este cunoscut, față de unele stări de lucruri negative ce s-au manifestat în diferite împrejurări ale acelor ani, partidul nostru a luat poziție hotărâtă, determinând depășirea consecințelor neferice ce s-au ivit.

Numai în acest fel, biruindu-se toate impedimentele cu succes, s-a putut asigura — într-un interval istoricește relativ scurt — victoria deplină și definitivă a socialismului la orașe și la sate.

Bilanțul asupra drumului parcurs a fost făcut de către cel de-al IX-lea Congres al Partidului Comunist Român, desfășurat între 19—24 iulie 1965 la București, istoricul Congres care a hotărât alegerea în fruntea partidului a tovarășului Nicolae Ceaușescu.

Organizația de partid a Capitalei a raportat Congresului obținerea unor deosebite rezultate și totodată s-a angajat să militeze cu toată hotărârea pentru soluționarea hotărârilor adoptate.

A urmat adoptarea noii Constituții a țării. Constituția Republicii Socialiste România la 21 august 1965, document istoric ce consemna transformările petrecute în structura statului nostru ce adoptase tocmal din această cauză titulatura de Republică Socialistă România.

În anii ce au trecut de la Congresul al IX-lea al partidului — cel mai fecund, cel mai bogat în realizări din întreaga istorie a țării —, în Capitală s-au petrecut multiple evenimente și au fost înregistrate nenumărate realizări în toate domeniile de activitate. Cel de al X-lea și cel de-al XI-lea Congres al partidului, desfășurate în 1969 și 1974, precum și Conferințele Naționale ale partidului (1972, 1977) au consemnat aceste strălucite rezultate, fundamentând concepția istorică privitoare la noua etapă de dezvoltare a României — etapa făuririi societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintării țării spre comunism.

Sînt bine cunoscute inițiativele, realizările dobîndite în întreg acest interval de oameni muncii din Capitală, precum și aprecierile deosebite pe care în repetate rînduri conducerea partidului, personal tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului. Președintele României socialiste le-au făcut în legătură cu aceste succese.

Legătura continuă și directă a tovarășului Nicolae Ceaușescu cu oamenii muncii din Capitală, numeroasele sale vizite de lucru efectuate în diferite unități economice și social-culturale, criticile adresate, indicațiile date au constituit întotdeauna temeinice posibilități de direcționare a eforturilor viitoare, de îmbunătățire a muncii sub toate aspectele.

Toate acestea au condus la îndeplinirea cu succes de către organizația de partid a Capitalei, de către toți oamenii muncii a prevederilor planului cincinal 1971—1975 și duc în prezent la îndeplinirea angajamentelor suplimentare asumate alături de prevederile planului cincinal pe anii 1976—1980.

Exemplul oferit de oamenii muncii din Capitală în acest plan s-a dovedit de bun augur de fiecare dată pentru mobilizarea și mai activă, pe toate fronturile a făuritorilor din întreaga Românie socialistă ai societății socialiste multilateral dezvoltate.

La sfîrșitul anului 1979, detașamentul de comuniști din Capitală cuprinde peste 313.200 membri de partid, față de 202.134 în 1971. Fiecare al cincilea cetățean major este prin urmare în prezent membru de partid. Aproape 54 la sută din efectivul comuniștilor sînt muncitori care lucrează nemijlocit în producție, față de 46 la sută în 1971.

Organizația de partid a municipiului București are o structură bună, care permite organelor și organizațiilor de partid cuprinderea și soluționarea în bune condițiuni a sarcinilor și problemelor cu care se confruntă, să-și afirme tot mai puternic capacitatea de mobilizare și conducere a maselor la îndeplinirea politicii generale a partidului în fiecare domeniu de activitate.

Structura organizației de partid a municipiului București se prezintă în prezent astfel: 8 organizații de partid pe sectoare teritorial-administrative, 6 organizații de partid pe domenii de activitate (construcții, I.T.B., medico-sanitare, Centrul universitar, Ministerul de Interne și aparatul

C.C. al P.C.R.), 12 organizații de partid comunale conduse de comitetele subordonate comitetelor de partid ale sectoarelor respective, 605 organizații de partid pe întreprinderi, instituții, C.A.P. etc., și 5.411 organizații de bază.

Mutația esențială produsă în ultimii ani în munca organizațiilor de partid este implicarea lor directă în creșterea răspunderii pentru îndeplinirea tuturor sarcinilor.

Pe baza prevederilor Programului de măsuri pentru aplicarea hotărârilor Congresului al XI-lea și ale Congresului educației politice și culturii socialiste, a indicațiilor date de Secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, în consfătuirile de lucru de la C.C. al P.C.R. din septembrie 1977 și la Conferința Națională a P.C.R., Comitetul municipal de partid a stabilit ca principal obiectiv al activității ideologice și politico-educative însușirea de către membrii de partid și de către toți ceilalți oameni ai muncii a politicii interne și externe a partidului în strânsă legătură cu problemele și sarcinile concrete cu care se confruntă organele și organizațiile de partid, formarea la oameni a unor convingeri politico-ideologice ferme care să se materializeze în efort susținut și activitate creatoare consacrate traducerii în viață la fiecare loc de muncă a hotărârilor și directivelor partidului într-un comportament și o atitudine înaintate în toate împrejurările.

Eforturile depuse pe multiple planuri de organizația de partid a Capitalei se reflectă în faptul că există pretutindeni în municipiu, oameni minunați, comuniști cu înalt simț al datoriei care răspund oricând la sarcinile ce li se trasează, devotați, trup și suflet patriei, partidului și poporului.

În hronicul timpului, la bine și la clipe de restrînte, Capitala țării, oamenii ei minunați au făcut dovada înaltelor calități ce-i animă. Se află în aceasta expresia firească a faptului că, din adîncimea timpului și pînă astăzi în plină epocă de flăcîrte a societății socialiste multilaterale dezvoltate și a înaintării României spre comunism, aci s-au călîit și se călesc conștiințe înaripate ale țării și întregului popor român. Este garanția supremă că oricînd în viitor, generațiile de azi și de mâine, ducînd mai departe opera înaintașilor, nu vor ezita a cheltui oricîte energii pentru atingerea unor cote de bunăstare și fericire, demne de măreția vremurilor pe care le trăim.

**De la révolution populaire
vers les sommets ensoleillés
de la société socialiste
multilatéralement développée
et de l'avancement
vers le communisme**

RÉSUMÉ

La révolution de libération sociale-nationale, antifasciste et antimpérialiste d'Août 1944 a marqué le début de la révolution populaire qui a inauguré une nouvelle étape pour le développement de la Roumanie. Du mouvement anti-

insiste et de libération nationale est issue une lutte révolutionnaire de masse intense pour l'accomplissement des transformations profondes dans la vie politique, économique et sociale de notre pays.

Les événements historiques de grande importance sont présentés comme une relation logique entre les masses populaires bucarestoises, qui les ont réalisés et l'organisation du Parti Communiste Roumain, qui les a conduits. Le 1 Septembre 1945, l'organisation du parti de la Capitale comptait 64.616 membres. Les ouvriers ont été les premiers qui aient adhéré à l'organisation du parti, en lui assurant un fort noyau prolétarien, ensuite les travailleurs qui, pendant l'illégalité ont activé dans les organisations communes révolutionnaires et enfin les intellectuels avec des convictions révolutionnaires.